

Fenomenologia techniką życia wewnętrznego. Etyczno-antropologiczno i teologiczno-mistyczne implikacje w myśli Edmunda Husserla

Niniejsza rozprawa doktorska stanowi próbę przedstawienia fenomenologii Husserla, jako wielowątkowego projektu antropologiczno-etycznego i teologiczno-mistycznego. Husserl był mianowicie przekonany o tym, iż w byt każdego człowieka wpisane jest prawdziwe i idealne ja, które stanowi ukrytą możliwość jego bytu. Usytuowane na przeciwnym biegunie wobec żyjącego w naturalnym nastawieniu empirycznego, „powierzchnowego ja” (życie podległe tradycji i pasywnym afektom) domaga się owo ja całkowitej odnowy bytu ludzkiego w jego świetle (antropologia). Przy czym ów cel jest możliwy do osiągnięcia tylko na drodze racjonalnego i etycznego postępowania, nastawionego na maksymalizację w świecie dobra (etyka). Owo działanie jest z kolei możliwe tylko na drodze ciągłego stosowania tzw. etycznego *ἐποχή* oraz transcendentally-fenomenologicznego (nowy egzystencjalny wymiar tego *ἐποχή*), dzięki którym człowiek ćwiczy się w krytycznej, ciągle ponawianej od nowa samorefleksji, w ataraksji, samozapomnieniu i stopniowym byciu wolnym od jego faktycznego ja. Przy czym najwyższą formą dobra jest według Husserla miłość bliźniego, którą najdoskonalej uosabiał w sobie Chrystus. W związku z tym człowiek powinien podjąć się w ramach jego etycznej *praxis* również wysiłku ćwiczenia się w byciu naśladowcą Chrystusa, na drodze wczucia w jego osobę (teologia). Przy czym wszystkie te zabiegi mają tylko jedno na celu, tj. wewnętrzną, całkowitą przemianę człowieka, a ta jest identyczna dla Husserla z jego przemianą w tzw. „bożą obiektywizację”, która jest sposobem spełniania się bożej woli w świecie – bożej woli dobra (mistyka).

Słowa klucze: prawdziwe ja, dobro, życie z fenomenologicznej metody, naśladowca Chrystusa, boska obiektywizacja.

Nowika Raas Enríquez